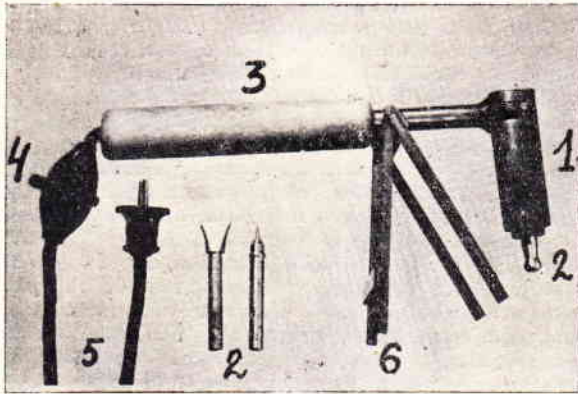

TADEUSZ ŁOŻYŃSKI

Sieraków Wlkp.

ELEKTROKAUTER SIECIOWY —
ŻEGADŁO ELEKTRYCZNE

Kauteryzację, jako metodę leczniczą stosowano od dawna. W medycynie weterynaryjnej zdobyła ona sobie jako metoda, w wielu wypadkach niezastąpiona, pełne uznanie. Wywołanie przekrwienia i ewent. zapalenia miejscowego jako procesu leczniczego zwłaszcza w schorzeniach chronicznych narządu ruchu, a więc kości i stawów, ścięgien i ich torebek, doprowadza poprzez wzmoczoną resorbcję do wyleczenia schorzenia, będącego już w stanie podchronicznym lub chronicznym. Stosowane żegadła zwykle nie nadają się do użytku w lecznicach dla zwierząt, w klinikach i w terenie ze względu na konieczność posiadania źródła silnego żaru, jakim jest zwykle kuźnia. Ponieważ prędko tracą one odpowiednią temperaturę, należy rozgrzewać równocześnie kilka, stałe wymieniać w czasie operacji oraz przedłużać czas znieczu-

Elektrokauter sieciowy: 1. grzejnik elektryczny, 2. wymienne żegadła, 3. rączka drewniana, 4. wyłącznik, 5. przewód elektr. z wtyczką, 6. statyw.

lenia. Masywny kształt z konieczności żegadła nie pozwala na wykonanie dokładnego i czystego rysunku palenia.

Żegadło eterowe. Paquelina, jakkolwiek lepsze w użyciu, wymaga paliwa droższego, mniej bezpiecznego w użyciu oraz kłopotliwego w nabyciu i przechowywaniu z uwagi na sprzedaż na receptę i duże straty przez parowanie z nieszczelnych naczyń.

Trudności na jakie napotykałem w mej pracy terenowej i w zakładzie, w rejonie w 70% zelektryfikowanym, skłoniły mnie do zastosowania prądu elektrycznego jako źródła ciepła do ogrzewania żegadła. Owocem prób był skonstruowany elektrokauter sieciowy o bardzo prostej budowie, składający się z trzech zasadniczych części: 1) grzejnik elektryczny 220 Volt — 250 Watt, o kształcie cylindra szamotowego z nawiniętą spiralą; 2) oprawa metalowa otaczająca grzejnik przymocowana do rączki metalowej o uchwyicie drewnianym, przewody izolowane koralikami szamotowymi, umieszczone w rączce, przy której znajduje się wyłącznik prądu, a przewody zakończone są wtyczką sieciową; 3) wymienne żegadło o kształcie siekierki, kuli lub igły wykonane z mosiądzu, które, wkłada się do otworu w oprawie metalowej i umocowuje śrubką motylkową. Cały przyrząd jest zespolony przy pomocy śrubek, które umożliwiają łatwe rozłożenie go i ewtl. wymianę uszkodzonych części. Odpowiedni stojak metalowy, na którym opieramy osadę metalową elektrokauteru w czasie rozgrzewania go, ułatwia pracę.

Elektrokauter wyżej opisany jest przyrządem takim, łatwym i bezpiecznym w użyciu i może być stosowanym wszędzie tam, dokąd dotarła elektryfikacja. Czas rozgrzewania się elektrokauteru do wymaganej ciepłoty wynosi kilka minut, zużycie prądu sieciowego jest minimalne. Ze względu na skrócenie czasu zabiegu, zmniejsza się niebezpieczeństwo wystąpienia szoku operacyjnego oraz zużycie środków znieczulających. Nieskomplikowana budowa żegadła elektrycznego powinna doprowadzić do masowej produkcji tego przyrządu (koszt produkcji w masowym wytwarzaniu ok. 200 zł), dać w skali krajowej duże oszczędności i uniezależnić nas od importu drogich i skomplikowanych przyrządów zagranicznych.

SŁUŻBA WETERYNARYJNA

WŁADYSŁAW LUTYŃSKI

Warszawa

NOWY WYKAZ CHOROÓB ZAWODOWYCH

Pracownicy, którzy stali się niezdolni do pracy wskutek wypadku pozostającego w związku z zatrudnieniem lub wskutek choroby zawodowej mają prawo ubiegać się o przyznanie renty inwalidzkiej. Za wypadki pozostające w związku z zatrudnieniem przepisy uważają wypadki podczas lub w związku z wykonywaniem czynności zawodowych albo poleceń osób, którym pracownik podlega, albo też, gdy wypadki powstały w związku z wykonywaniem nawet bez polecenia czynności w interesie zakładu pracy, przy magazynowaniu, naprawie itp. narzędzi oraz w drodze do miejsca pracy i z miejsca pracy. Natomiast za choroby zawodowe uważa się choroby powstające wskutek wykonywania określonego zawodu, z istoty danej pracy lub z powodu warunków, w których się ona odbywa. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 maja 1956 r. w sprawie wykazu chorób zawodowych (Dziennik Ustaw Nr 27, poz. 122) ustala, jakie kategorie pracowników i przy jakich chorobach zawodowych mają prawo ubiegać się o rentę inwalidzką. Warunkiem przyznania renty z tytułu

choroby zawodowej jest nie tylko zachorowanie na wymienioną w wykazie chorobę, ale także fakt zatrudnienia w zakładzie pracy i na stanowiskach, w których zatrudnienie naraża na chorobę zawodową.

W resorcie rolnictwa i państwowych gospodarstwach rolnych na choroby zawodowe najbardziej są narażeni pracownicy służby weterynaryjnej, zootechnicznej i niektórych instytutów naukowych, choć niektóre choroby, jak np. tężec i promienica, mogą wystąpić także u innych pracowników służby rolnej. W zakresie pracowników zatrudnionych w powyższych resortach wykaz wymienia następujące choroby zawodowe:

1) choroby odzwierzęce: brucelozą (choroba Banga), tularemia, wścieklizna, leptospiroza (choroba Weila), tężec, nosaczna i wąglik — w stosunku do pracowników stykających się z chorymi zwierzętami i personelu instytutów naukowych i laboratoriów, a w wypadku tężca także w stosunku do ogrodników, rolników, hodowców koni i stajennych,

2) choroby zakaźne nabyte w związku z wykonywaniem zawodu, jeżeli brak podstaw do przypuszczenia, że źródło choroby znajdowało się poza warunkami pracy w danym zawodzie — w stosunku do pracowników służby weterynaryjnej i personelu instytutów naukowych i pracowni, stykających się bezpo-